

Farkas Gábor

A vadász és a nyúl

(nem tanköltemény)

Odújában a nyúl is világtalan –
szaporán verő forrásnyi szívével
otthona verméből néha kitérdel,
reméli az időt, ami hátravan.

Léte remegés, lüktető madártoll –
nem ő dönt, hogy ki vadász és ki étel.
Ahogy Mindenséget a Semmi érlel,
úgy él, kezdődik, és múlik magától.

Részletkérdés, hogy kinél van a puska,
kinek a keze simul rá a tusra,
ki húzza meg a ravaszt, és ki dől el,

ki hogyan bír a ránk szorult idővel?
A nyúlnak sem gyengesége, ha hátrál,
mégis szerencsétlenebb a vadásznál.

Ködre feszülnek

Harmadnapra a szó elfed, mint rész az egészet.
Mint a csiszolt kétség, ködre feszülnek a fák,
vákuumot érlel a versben a Mindenség maradéka.
Omlik a tér, az idő, és a segélyvonal is
foglalt. Fásult mondataimban líra a látszat,
jéggé dermed a vers, fagynak a daktilusok,
elkorhadt fakereszt minden szép hexameter már –
vonszolják a reményt, ritmusuk elszórt csend.

Farkas Gábor
(1977, Miskolc)
költő, kritikus, tanár,
Budapesten él